

lem af Realitetsgrunde forlangt, at Paragraphen skal blive staaende, saa at det forekommer mig, at der heller ingen Anledning er til at forbyde sig i dette Spørgsmaal.

Ved: Det har været mig kjært at høre Udtalelserne, der ere fremkomne siden det Foredrag, som den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kredts (F. Nielsen) har holdt; jeg kan ganske slutte mig til dem, der have været af en anden Anskuelse. Der er blot et Punkt, som jeg skal tillade mig at berøre; det er, at uanset at jeg indseer de formelle Grunde, der ere tilstede mod at stemme for §§ 26 og 30, ere de reelle Grunde for begge disse Paragrapher, for mit Vedkommende, saa overveiede, at jeg maa tilføjesætte de formelle. Jeg synes, at man saa meget mere kan dette i det foreliggende Tilfælde som den Anskuelse, der nu er gjort gjældende gennem flere Forhandlinger, nemlig den, at der til Love som denne ikke skulde knyttes nogen Tillægsbevilling, som et Tillæg til Finantsloven, først i den senere Tid, saavidt mig bekjendt maatte først i denne Session, har gjort sig almindelig gjældende. Jeg troer derfor trøgt at kunne stemme for Vedtagelsen af disse Paragrapher og i disse Tilfælde tilføjesætte de formelle Henhyn. Dermed er ingenlunde sagt, at jeg vil opgive at fastholde, at man ikke bør anfæe saadanne Tilføjninger i Loven for ønskelige.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg veed ikke, om den ærede Landstingsmand (Thalbitzer), der har bragt tilbage i Thingets Erindring de Forhandlinger, der have fundet Sted om Tjendens Aflysning, har taget under Overveielse, at det var under meget forskjellige Forhold paa Pengemarkedet, at denne Forhandling fandt Sted, at i mange Henseender vil der fra andre Sider, da det viser sig, at den høie Rente er i stadig Tiltagen, maatte ikke være ringe Betænkelighed ved at foretage den af ham omhandlede vidtløftige og store Operation.

Clausen: Ja, det var noget tidligere, at jeg havde ønsket at tage Ordet. Jeg skal nu blot udtale, at jeg ikke kan negte, at man

ved at høre Foredraget af den ærede 3die Landstingsmand for 5te Kredts (F. Nielsen) kunde fristes til at troe, at der her allerede forelaa et Lovforslag om en forandret Vænningsmaade for Geistligheden. Men da en saadan Lov jo ikke foreligger, forekommer det mig, at disse Betragtninger, hvor vægtige og interessante jeg end erkjender dem for at være, foregribe et fremtidigt forestaaende Tidspunkt. Naar denne Paragraph er foreslaaet at skulle udgaae, maa det erkjendes for givet, at dermed ikke er sigtet til selve Gjenstanden, hvovom Paragraphen handler, men at Spørgsmaalet er dette: om det er tilbørligt at indsmugle en Paragraph i en Lov, hvor den aldeles ikke hører hjemme. Dette er altsaa den egentlige Hovedbetragtning: om det er en forsvarlig Fremgangsmaade, naar man ikke har Tid eller Evne til at lave et sammenhængende Lovforslag, da ligesom i Forbifart at slaae et eller andet vigtigt Lovprincip fast, hvorved Regjeringen skal være bunden, og hvorved en overveiede Indflydelse vil bringes over i det ene Things Hænder, om ikke dette er at hane Veien for en løs og letfærdig Omgangsmaade med Lovgivningsvirksomheden. Det er dette Hovedpunkt, som maa fastholdes og maa blive bestemmende for de ærede Medlemmers Ja eller Nei. — Jeg skal dog endnu tillade mig at gøre opmærksom paa det Besyn- derlige i Affattelsen af Paragraphen, naar det hedder, at de vedkommende Embedsmænd skulle indtil den 1ste April 1865 være forpligtede til at underkaste sig de Forandringer, der senere maatte blive bestemte i Vænningen ved en Vænningslov. En saadan Bestemmelse findes undertiden vedføjet, naar et Embede opslaaes ledigt, ved hvilket der er paatænkt en Forandring, som først senere kan indtræde under visse bestemte Eventualiteter; men det er da tilfælde angivet, hvorpaa saadanne Forandringer skulle gaae ud og hvilken Formindbættelse i Indtægter Forandringen vil kunne medføre for Embedet. Men i Almindelighed at slaae en saadan Bestemmelse fast, vilde jo gjøre det umuligt for nogen Mand at søge om Forflyttelse til de paagjældende Embeder. Ingen kunde vide, hvortid en saadan Forandring vilde kunne strække sig, om han muligens vilde tabe Alt, hvad han mente at vinde, muligens